EUGENIU COŞERIU ŞI CHESTIUNEA RELAŢIEI DINTRE TERMINOLOGIILE ŞTIINŢIFICE ŞI CELE POPULARE

CRISTINA FLORESCU[*]

1. Cadru general

1.1. S-a remarcat din diferite perspective faptul că în privinţa lui Eugeniu Coşeriu ne găsim în faţa unei gândiri lingvistice integratoare, de tip holistic.

Acest aspect nu exclude luarea în considerare a faptului că opera savantului cuprinde evoluţii, modificări sau redefiniri sintetizatoare. Viziunea asupra obiectului de studiu, perspectiva filosofică asupra limbii, „marile teme" ale gândirii coşeriene[1] cuprind adesea şi elemente ale unei incisivităţi critice – argumentată logic şi echilibrată – care se poate alinia temperamental (în sens de: plin de energie şi spirit critic constructiv) şcolii lingvistice ieşene pe direcţia A. Philippide şi G. Ivănescu.

Dincolo de căutările inerente evoluţiei unei atari personalităţi complexe, *congruenţa articulării principiilor* coşeriene este un fapt exegetic demonstrat.

1.2. În sensul celor afirmate, concepţia savantului despre limbajele specializate poate fi extrasă, practic, aproape din fiecare dintre studiile sale. De exemplu, în *Forma y sustancia en los sonidos del lenguaje* (Coseriu 1954) – am ales cu intenţie o lucrare colaterală chestiunii de faţă –, se pune în ecuaţie şi problema alterităţii lingvistului în dubla sa calitate de utilizator al unei terminologii specializate, cea a lingvisticii, în acelaşi timp, „el însuşi fiind un individ vorbitor: *omul de ştiinţă nu se poate exclude pe sine însuşi ca vorbitor din*

[*] Institutul de Filologie Română „A. Philippide", Iaşi, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

[1] „Caracterul «energetic» şi creativ al limbajului, tripla ipostaziere a limbajului între universal–istoric–individual, semanticitatea, alteritatea şi dialogicitatea constitutive limbajului" (Eugen Munteanu, *Eugen Coşeriu, gânditor şi maestru*, prefaţă la Coşeriu 2011: 18).

ALIL, t. LI, 2011, Bucureşti, p. 187–195

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

propria-i experienţă obiectivă privind faptele lingvistice [subl. a.]" (Coşeriu 2004: *Formă şi substanţă în sunetele limbii*, 143).

De asemenea, în acest studiu apare reliefată diferenţa, intens subliniată de Coşeriu în multe cazuri şi locuri exegetice, dintre *desemnare* şi *semnificare*, pe de o parte, şi, pe de alta, opoziţia *disociere – separare*.

2. Terminologiile ştiinţifice

În special două dintre lucrările lui Eugeniu Coşeriu se cer aduse în discuţie atunci când se pune problema limbajelor specializate[2]: *Introducción al estudio estructural del léxico* (Coseriu 1977) şi articolul, în mare parte polemic, *Palabras, cosas y términos* (Coseriu 1987).

Cele câteva fapte marcate până acum (alteritatea specialistului lingvist, diferenţa: *disociere* a conceptelor – *separare* a obiectelor, relaţia *desemnare–semnificaţie*, congruenţa concepţiilor coşeriene) reprezintă un preambul-cadru al articolului de faţă în care ne vom opri în mod special asupra raportului dintre terminologia ştiinţifică şi terminologia populară.

2.1. Revenim la articolul *Palabras, cosas y términos.* Lucrarea este articulată în cadrul a două polemici. Cea dintâi se dezvoltă în relaţie cu un studiu al lui H.J. Niederehe (1974) şi cu un altul al lui G. Bossong (1979).

În fond, de ce această insistenţă a lui Coşeriu, din *Palabras, cosas y términos*, pentru cele două articole, câtă vreme analize critice privind aspecte ale unei doctrine atât de vaste ca aceea coşeriană au existat mereu? Pentru că aceste două lucrări, preluând adesea trunchiat afirmaţii ale lui Coşeriu, aduc în discuţie, fiecare în felul său, în cadrul chestiunii distincţiilor operate de lexicologia structurală referitoare la terminologiile ştiinţifice şi tehnice, chestiunea aşa-zisului caracter vag, neclar, tulbure („borrosos") al semnificaţiilor limbajului uzual.

Ne găsim acum în faţa unei atitudini ferme şi bine precizate, *poate prima de acest fel* dintr-un lung şir al exegezelor *extrem de critice* coşeriene cu privire la aşa-zisa vaguitate a limbajului uzual – atitudine clar articulată faţă de ceea ce după anii '70 ai secolului trecut se va numi *semantica cognitivă* şi/sau *a prototipului*.

În primul studiu, cel al lui H.J. Niederehe, se ia în discuţie presupusa eliminare de către Coşeriu a terminologiilor din limbaj şi din studiul lingvisticii. Nu reluăm în întregime argumentaţia savantului. Citărm numai fragmentul cel mai revelator: „Así, no digo que las terminologias no pertenecen al lenguaje sino que «no pertenecen al lenguaje ni, por

[2] O încercare corectă, bine sintetizată privind *Problema terminologiei în concepţia lingvistică a lui Eugen Coşeriu* este articolul cu acelaşi titlu al lui Cristinel Munteanu (2010: 66–76).

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

consiguiente, a las estructuras léxicas *del mismo modo que las palabras usuales*»"[3] (Coseriu 1087: 176). Prin urmare, ne găsim în faţa unui fapt de *distincţie* dintre terminologii şi limbajul uzual şi nu în faţa unui fapt de *eliminare*.

Semantica structurală ar trebui, spune în continuare Coşeriu, să opereze o eventuală limitare („contingente") privind studiul lingvistic al terminologiilor, limitare metodologic oportună în faza iniţială, urmând ca *ulterior* lexicologia structurală să stabilească în ce măsură sunt implicate structurile propriu-zis lingvistice şi cum se reflectă această implicare. Respectiva limitare, spune savantul în imediat următoarea frază din *Princípios de semantica estructural*, ţine şi de necesarul limitării obiectului de studiu al semanticii structurale: „Dând deoparte terminologiile şi nomenclaturile se reduce, în acelaşi timp, într-o măsură apreciabilă, ceea ce se considera ca fiind prin excelenţă piedica («el escollo») lexicologiei structurale: numărul practic nelimitat al unităţilor pe care ar trebui să le avem în vedere" (Coseriu 1977: 100). Ne găsim, aşadar, şi în faţa unei probleme de organizare cantitativă, practică, a analizei lexicale din perspectiva extrem de extinsă şi ambiţioasă a lexicologiei structurale.

Coşeriu remarcă, de altfel, cum o asemenea problemă a selecţiei lexicale şi a definiţiei este rezolvată cu greutate de dicţionarele unilingve (Coseriu 1977: 99) de exemplu în cazul terminologiei botanice şi zoologice.

2.2. În întâmpinarea afirmaţiilor coşeriene, referindu-ne la limba română, nu numai, dar în special autorii *Dicţionarului limbii române* (DLR) – dicţionarul tezaur al Academiei – s-au confruntat în permanenţă, punctual, articol de articol, cu acest aspect: identificarea denominaţiei lexicale şi alcătuirea definiţiei lexicografice care presupun, în procesul redactării articolelor ce desemnează nume de plante şi de animale, un efort deosebit de disociere a desemnării de semnificaţia lexicală. Cunoscuta „alergare" a lexicografului, autor al acestui dicţionar, între informaţia lingvistică, cea privind termenul botanic şi/sau zoologic popular şi terminologia ştiinţifică echivalentă, oglindeşte exact acest efort.

3. Terminologiile populare

3.1. Discutând, în articolul mai sus citat, despre „las terminologías y nomenclaturas populares" (Coseriu 1977: 99), savantul subliniază că aceleaşi disocieri ca în cazul terminologiilor ştiinţifice se cer făcute şi în cazul tuturor terminologiilor populare, în sensul că trebuie mereu operată cu multă atenţie distincţia între cunoaşterea extralingvistică a obiectului de studiu şi structurarea lexicologică propriu-zisă. „Este cert că – menţionează Coşeriu – clasificările populare pot fi diferite de clasificările ştiinţifice; fără îndoială sunt o

[3] „Astfel, eu [= Coşeriu] nu spun că terminologiile nu aparţin limbajului, ci că «nu aparţin limbajului nici, în consecinţă, structurilor lexicale în acelaşi fel [în care aparţin limbajului, n.n.] structurile uzuale»" [trad.n.].

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

formă a ştiinţei, nu sunt structurări ale limbii" (Coseriu 1977: 99), lexicologia structurală urmând *ulterior* să stabilească în ce măsură terminologiile populare sunt implicate în structurile propriu-zis lingvistice şi cum se reflectă această implicare.

Aceasta pentru că, afirmă Eugeniu Coşeriu, un termen tehnic se poate transforma în cuvânt uzual şi poate intra în opoziţii semantice ale limbii şi, invers („y a la inversa"), respectiv un cuvânt al lexicului comun poate deveni termen tehnic. Acest fapt (desigur evident şi elementar) nu înseamnă că între cele două tipuri (între termenul tehnic şi termenul uzual) nu există în orice moment limite reale şi precise („límites reales y bien precisos").

4. Terminologia ştiinţifică românească

Lexicul specializat, prin natura sociolingvistică a faptelor, prin evoluţia spectaculoasă a tehnologiilor şi ştiinţelor contemporane, s-a dezvoltat în ultimele decenii în aşa măsură încât, actualmente, putem spune că ne găsim în etapa exegetică numită de Coşeriu „ulterioară", în care lingviştii sunt din ce în ce mai implicaţi în structurarea limbajelor specializate.

Terminologia ştiinţifică românească este bine studiată la nivel lingvistic. La ora actuală, şcoala terminologică dezvoltată la Bucureşti sub îndrumarea Angelei Bidu-Vrănceanu este printre cele mai eficiente. Bazată pe claritate conceptuală şi metodologică, respectiva şcoală ar merita o evidenţiere analitică minuţioasă pe care nu ne propunem să o facem aici.

Vom sublinia numai un aspect esenţial pentru cercetarea de faţă.

Nu reluăm ideea intens dezvoltată şi de lingvista bucureşteană privind raportul *lexic specializat – lexic comun* şi circulaţia lexemului dinspre specialist spre vorbitorul comun „y a la inversa". Vom insista asupra ideii (mereu prezentă la Angela Bidu-Vrănceanu) conform căreia adânca specializare profesională a lumii contemporane impune, în contextul larg al avansării tehnologice, o colaborare interdisciplinară obligatorie şi necesară la nivelul *terminologiilor* numite *interne*. Ca să dăm un exemplu cunoscut: fizicianul nu poate avansa fără cunoştinţe adecvate de matematică şi cazul celebru al teoriei relativităţii (şi al legăturii dintre teoria matematicianului Minkovski şi Albert Einstein) este extrem de relevant. Meteorologia (ca să adăugăm un alt caz) există numai în corelaţie metodologică şi obiectuală cu fizica.

Necesarul unei comunicări cel puţin elementare între discipline deschide terminologia internă spre terminologia externă.

4.1. Pe lingvist îl interesează în cel mai înalt grad:

1) tehnica de comunicare (şi semioza) prin care se realizează semantica acestei deschideri dinspre termenii speciali ai unei discipline spre termenii speciali ai unei alte

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

discipline (identificarea discretizată a limbajului-vehicul şi a celui ţintă; transportarea sau nu a unor formule, scheme, tabele; implicarea cantitativă şi calitativă a materialului lingvistic etc.);

2) sincronia şi diacronia (inclusiv etimologia) elementului lingvistic, modalitatea lexicală, gramaticală, fonetică, sintagmatică, stilistică prin care se corelează (şi/sau racordează) aceste limbaje cu limbajul uzual.

Există o largă gamă de terminologii ştiinţifice şi tehnice analizate în studii lingvistice mai mult sau mai puţin ample, revelatoare pentru problema adusă în discuţie: terminologia juridică, medicală, polemologică, lingvistică, a matematicii, farmaceutică, a agronomiei, a informaticii, a economiei etc. Aşa cum există şi multe limbaje ştiinţifice specializate încă nestudiate de lingvist. Un exemplu este limbajul meteorologiei, ca să ne limităm la un singur caz aflat în studiu (în cadrul unui proiect CNCS pe anii 2011–2014[4]).

5. Terminologia populară românească

5.1. Terminologia populară, aflată într-o cu totul altă zonă exegetică, cunoaşte, la rândul ei, teoretizări şi analize de referinţă.

Primele cercetări fundamentale care se pot subsuma acestui areal exegetic (suprapus, uneori, cu analizele folclorice) aparţin unor lingvişti de autoritate ca Ovid Densusianu sau Sever Pop şi fac parte din seria de glosare şi analize dialectale ale unor graiuri.

Lucrarea *Glosar dialectal* a lui Ştefan Paşca, de exemplu, cuprinde în afirmaţiile din introducere ale autorului o succintă perspectivă istorică asupra unei terminologii speciale populare: „Scrutând acest material [...] se observă cum ocupaţia localnică [...] poate produce înrâuriri însemnate în graiul unei regiuni. E adevărat că asemenea înrâuriri se reduc la terminologia de natură tehnică, dar adesea ele pătrund şi în graiul comun. Cu extrem de rare excepţii, terminologia băieşească din Munţii Apuseni e străină, îndeosebi nemţească. E curios cum, în câteva decenii, de când exploatarea bălor a ajuns în mâna nemţilor, a fost înlocuită întreagă seria de termeni băieşeşti români de odinioară [...]. S-ar fi putut păstra numai în elemente de literatură populară versificată” (Paşca 1928: 5).

Un alt exemplu este lucrarea lui Vasile Arvinte: *Terminologia exploatării lemnului şi a plutăritului* (1957) în care, fiind trecute în revistă cercetările anterioare privind terminologiile populare, se face distincţie între analizele specialiştilor nelingvişti (Gr. Antipa, T. Pamfile, S.Fl. Marian, Al. Bocăneţu, Z. Panţu etc.) şi studiile lingviştilor (Ovid Densisianu, Sever Pop, Ştefan Paşca). De asemenea, se discută explicit despre o serie de diferenţe dintre terminologia ştiinţifică şi tehnică şi „terminologia profesională populară”.

[4] Ne referim la *Terminologia românească meteorologică ştiinţifică şi populară a fenomenelor atmosferice. Studiu lingvistic*, cod PN-II-ID-PCE-2011-3-0656, director de proiect: Cristina Florescu.

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

5.2. Multe dintre analizele lingvistice ale uneia sau alteia dintre terminologiile populare au în vedere, măcar teoretic, raportul cu terminologia ştiinţifică (în cazul *terminologiei plutăritului*, exploatarea lemnului pune problema raportului cu terminologia silviculturii).

5.3. Altfel se prezintă lucrurile în cazul analizelor lingvistice ale terminologiilor ştiinţifice. Acum nu interesează relaţia cu terminologiile populare. În studiul limbajelor ştiinţifice accentul se pune pe intercorelarea suitelor adecvate de terminologii ale disciplinelor ştiinţifice în ideea interdisciplinarităţii mai sus menţionate.

6. Limbaj special *versus* limbaj uzual

6.1. Ţinând seama de perspectiva coşeriană asupra limbajelor de specialitate, una dintre probleme de maximă dificultate a analizelor lingvistice ale semnificaţiilor specializate se relevă a fi raportul cu limbajul uzual.

În *Princípios de semantica estructural*, lingvistul afirmă (reluând apoi afirmaţia în *Palabras, cosas y términos*) că, în cazul nomenclaturilor populare, este adesea („a menudo") dificil de separat „lo terminológico" de „lo propiamente lingüístico", în acelaşi timp existând, în orice moment, între cele două tipuri, limite reale şi precise. Dacă urmărim circulaţia între două tipuri de limbaje, nu înseamnă că nu trebuie să facem distincţii analitice obligatorii între acestea, inclusiv în cazurile în care valorile terminologice şi valorile uzuale se exprimă cu aceiaşi semnificanţi.

Referindu-ne concret la terminologia românească meteorologică a fenomenelor atmosferice, vom observa că în centrul acestei terminologii se găsesc lexeme care circulă în mod evident în ceea ce Coşeriu consideră ca fiind *limbajul uzual*, respectiv o suită de termeni care, nu numai în limba română, fac parte din fondul principal lexical: *ploaie*, *nor*, *lapoviţă*, *chiciură* etc.

Acest raport caracteristic dintre terminologia ştiinţifică meteorologică a fenomenelor atmosferice şi limbajul uzual creează o serie de factori de înaltă specificitate exegetică[5].

[5] Cf. Cristina Florescu, *Stări atmosferice versus stări ale fiinţei omeneşti*, în cadrul Conferinţelor Academiei Române, ciclul *Limba românilor şi relaţiile ei cu istoria şi cultura românilor*, Bucureşti, 2008; *Limbajul meteo al fenomenelor atmosferice. Premise analitice*, în *Studii de lingvistică. Omagiu doamnei profesoare Angela Bidu-Vrănceanu*, Editura Universităţii din Bucureşti, Bucureşti 2010, p. 190–199; *Niveluri lexicale ale limbajului meteorologic românesc*, comunicare la Al 10-al Colocviu al Catedrei de Limba Română de la Bucureşti (3–4 dec. 2010); *Le groupe lexical prototipal roumain désigné par les mots* FOC „feu", TUN „tonnerre" et BRUMĂ „givre". *Contexte romanique*, comunicare la Al XXVI-lea Congres de Filologie şi Lingvistică Romanică (CILFR), Universitatea din Valencia, 6 septembrie 2010, secţia 4.

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

6.2. Ţinând cont de aceste consideraţii, raportul dintre *terminologia ştiinţifică şi cea populară* **şi** *relaţia fiecăreia dintre acestea cu limbajul uzual* permite diferite taxonomizări în funcţie de criteriile avute în vedere.

Fără îndoială, trebuie să avem în vedere că operăm cu realităţi lingvistice care se circumscriu unor universuri de cultură diferite.

Caracterul cult al terminologiilor ştiinţifice le conferă acestora:

– origine bine decelabilă;

– dezvoltare exponenţial ascendentă (direct proporţională cu expansiunea ştiinţei şi tehnicii contemporane);

– circulaţie intens mediatizată pe canale specializate.

Caracterul regional/dialectal al terminologiilor populare le conferă acestora:

– origine care poate fi cu greu decelată lingvistic, de cele mai multe ori numai cu ajutorul antropologiei culturale;

– dezvoltare exponenţial descendentă (direct proporţională cu extincţia unui meşteşug sau altuia);

– circulaţie puţin şi adesea poluant mediatizată.

6.3. O primă clasificare din perspectiva menţionată propune, la un prim nivel, trei categorii de terminologii:

1) terminologii care îşi autogenerează elementele (prin împrumut lexical, calc sau creaţie internă) şi se dezvoltă relativ independent de limbajul uzual, fie numai la nivel ştiinţific, fie numai la nivel popular în funcţie de obiectul de studiu; de exemplu, limbajul matematicii şi terminologia plutăritului;

2) terminologii care conţin aspecte ale corespondenţei dintre elementul ştiinţific şi elementul popular la nivelurile diastratice ale lexicului specializat; de exemplu, termeni ca: *pazie*, *căprior*, *cosoroabă* etc. se găsesc atât în terminologia populară corespunzătoare, cât şi în seria terminologică a inginerului constructor;

3) terminologii care cuprind suprapuneri substanţiale şi caracteristice cu limbajul comun, uzual; de exemplu, limbajul meteorologic al stărilor atmosferice;

4) terminologii ale căror elemente sunt preluate de limbajul uzual. În cazul terminologiilor ştiinţifice preluarea se face: *a.* prin intermediul şcolii (cum este cazul unor termeni de matematică, de fizică etc.), *b.* prin mass-media (factorul de distorsionare implică analize lexicologice de tip special), *c.* prin practica socială cotidiană (în cazul unor termeni financiari, politici, juridici, medicali etc.). În cazul terminologiilor populare, implicarea unui element în limba curentă se face în special prin intermediul construcţiilor fixe.

Suprapunerile menţionate presupun, ţinând seama de cele spuse până acum, un paralelism lexical ale cărui valenţe disociative se cer analizate amănunţit. Circulaţia unor anume lexeme în limbaje specializate paralele pune în mod acut problema analizelor

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

terminologice contrastive. Plasarea la niveluri diastratice diferite nu împiedică, ci invită la un studiu lingvistic comparativ şi din această perspectivă. Pentru că *disocierea*, acest concept operativ atât de des menţionat în lingvistica coşeriană, poate fi efectuată numai în cadrul unor contrastivităţi bine asamblate şi identificate ca atare.

7. Concluzii

Cercetarea de faţă se opreşte asupra relaţiei dintre terminologiile ştiinţifice şi terminologiile populare.

Perspectiva coşeriană asupra celor două tipuri de terminologii este prezentată (avându-se în vedere congruenţa operei coşeriene) aşa cum rezultă aceasta în mod special din studiul *Introducción al estudio estructural del léxico* (Coseriu 1977) şi din articolul, în mare parte polemic, *Palabras, cosas y términos* (Coseriu 1987). Se remarcă relaţia pe care savantul o stabileşte între limbajele speciale şi limbajul uzual.

Se trece apoi în revistă, succint, situaţia din literatura românească de specialitate, comparându-se de fiecare dată specificul analitic al celor două categorii terminologice.

Se subliniază faptul că, dacă analizele terminologiilor populare au mereu în vedere o comparaţie cu terminologiile ştiinţifice corespunzătoare, nu la fel se procedează în studiul terminologiilor ştiinţifice.

Sunt trecute în revistă, de asemenea, diferite motivaţii care reliefează necesitatea unei analize comparative a celor două tipologii terminologice. Se propun două serii taxonomice în funcţie de: a) raportul dintre *terminologia ştiinţifică şi cea populară* şi b) de *relaţia fiecăreia dintre acestea cu limbajul uzual*.

BIBLIOGRAFIE

Arvinte 1957 = Vasile Arvinte, *Terminologia exploatării lemnului şi a plutăritului*, în „Studii şi cercetări ştiinţifice. Filologie”, anul VIII, fasc. 1, p. 1–184.

Bossong 1979 = G. Bossong, *Problem der Übersetzung wissenschaftlicher Werke aus dem Arabischen in das Altspanische zur Zeit Alfons des Weosen*, Tübingen.

Coseriu 1954 = Eugenio Coseriu, *Forma y sustancia en los sonidos del lenguaje*, în „Revista de la Facultad de Humanidades y Ciencias”, 12, p. 143–217 (şi în ediţie separată, Montevideo, 1954).

Coseriu 1977 = Eugenio Coseriu, *Introducción al estudio estructural del léxico*, în *Princípios de semántica estructural*, Madrid, Editorial Gredos, p. 87–142.

Coseriu 1987 = Eugenio Coseriu, *Palabras, cosas y términos*, în *In memoriam Inmaculada Corrales*, I, „Estudios lingüísticos”, Universidad de La Laguna, Santa Cruz de Tenerife, p. 175–185.

Coşeriu 2004 = Eugeniu Coşeriu, *Teoria limbajului şi lingvistica generală*, ediţie în limba română de Nicolae Saramandu, Bucureşti, Editura Enciclopedică.

Coşeriu 2011 = Eugeniu Coşeriu, *Istoria filozofiei limbajului. De la începuturi până la Rousseau*, ediţie nouă, augmentată de Jörn Albrecht, cu o remarcă preliminară de Jürgen Trabant,

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)

versiune românească şi indice de Eugen Munteanu şi Mădălina Ungureanu, cu o prefaţă la ediţia românească de Eugen Munteanu, Bucureşti, Editura Humanitas.

Munteanu 2010 = Cristinel Munteanu, *Problema terminologiei în concepţia lingvistică a lui Eugen Coşeriu*, în vol. *Lexic comun/Lexic specializat*, „Analele Universităţii «Dunărea de Jos» – Galaţi", fascicula XXIV, III, nr. 1, 2010, p. 66–76.

Niederehe 1974 = H.J. Niederehe, *Die Sprache der Wiessenschaft – ein Problem der Sprachwissenschaft*, Hamburg.

Paşca 1928 = Ştefan Paşca, *Glosar dialectal. Alcătuit după materialul lexical cules de corespondenţi din diferite regiuni*, Bucureşti, Cultura Naţională.

EUGENIO COSERIU AND THE PROBLEM OF THE RELATIONSHIP BETWEEN SCIENTIFIC AND DIALECTAL TERMINOLOGIES

ABSTRACT

The present research focuses on the relationship between scientific terminologies and dialectal terminologies. The perspective of Coseriu's linguistics is one of the main aims of the analysis. The relation established by Coseriu between specialized languages (scientific and popular/dialectal) and the language in use is being underlined.

The article registers succinctly the issue in Romanian linguistics, including each time a contrastive point of view between the analytical specificity of the two specialized languages.

Key-words: *Coşeriu's theory, scientific terminology, dialectal terminology, contrastivity, usual language*.

BDD-A1227 © 2011 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:29 UTC)